

Sygn. akt III AUa 554/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Iwona Szybka

Protokolant: st. sekr. sąd. Kamila Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2015 r. w Ł.

sprawy E. F.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 lutego 2014 r. sygn. akt V U 1152/13

1. **oddala apelację,**

2. **zasądzić od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. na rzecz E. F. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję,**

III AUa 554/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 28 lutego 2014 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 2 sierpnia 2013 roku i przyznał ubezpieczonemu E. F. prawo do emerytury w wysokości 3 746,29 złotych oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz ubezpieczonego kwotę 60 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok Sądu Okręgowego zapadł w następującym stanie faktycznym sprawy:

ubezpieczony E. F. w dniu 14 maja 2013 roku złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym. Decyzją z 17 czerwca 2013 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 maja 2013 roku. W punkcie II decyzji obliczył wysokość świadczenia: 1) na podstawie art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440, ze zm.) na kwotę 3 722,59 zł, 2) na podstawie art. 26 tej ustawy na kwotę 3759,05 zł, przy ustalonej kwocie składki zaewidencjonowanej na koncie ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 242 489,24 zł i zwaloryzowanego kapitału w wysokości 700 279,98 zł oraz 3) na podstawie art. 183 ustawy na kwotę 3 746,29 (w proporcji 35/65 % emerytur obliczonych w trybie art. 53 i art. 26 ustawy). Wobec ustalenia, że emerytura obliczona na podstawie art. 26 ustawy jest korzystniejsza

organ rentowy stwierdził w decyzji, że świadczenie będzie wypłacane w kwocie 3 759,05 zł. Jednocześnie organ rentowy stwierdził, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu z powodu kontynuowania zatrudnienia i ostateczna wysokość świadczenia zostanie ustalona z chwilą podjęcia jego wypłaty, to jest po rozwiązaniu stosunku pracy.

W dniu 28 czerwca 2013 roku ubezpieczony złożył w organie rentowym świadectwo pracy stwierdzające ustanie zatrudnienia z tym dniem i w związku z tym, sporną decyzją z 2 sierpnia 2013 roku organ rentowy podjął wypłatę emerytury dla ubezpieczonego od 1 czerwca 2013 roku i ponownie ustalił jej wysokość. Po doliczeniu 1 miesiąca okresów składkowych (zatrudnienie z czerwca 2013 roku) i po przeprowadzeniu ponownej waloryzacji podstawy wysokość emerytury obliczanej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej wzrosła z 3 722,59 zł do kwoty 3 728,20 zł (wzrost o 5,61 zł), natomiast emerytura obliczona na podstawie art. 26 ustawy zmniejszyła się do kwoty 3 420,39 zł, to jest w stosunku do wyżej wymienionej prawomocnej decyzji z 17 czerwca 2013 roku, o 338,66 zł. Zmniejszenie wysokości emerytury ustalonej w trybie art. 26 ustawy emerytalnej nastąpiło wobec obniżenia (po doliczeniu składki za czerwiec 2013 roku) zarówno kwoty składki zaewidencjonowanej na koncie ubezpieczonego, z uwzględnieniem waloryzacji, do kwoty 222 006,13, jak i zwaloryzowanego kapitału do 630 696,92 zł (obniżenie ewidencjonowanej składki na koncie ubezpieczonego o 20 483,11 zł, a zwaloryzowanego kapitału początkowego o 69 583,04 zł). W konsekwencji takich wyliczeń organu rentowego i obniżenia podstawy wymiaru emerytury obliczanej na podstawie art. 26 powołanej wyżej ustawy zmniejszyła się również wysokość świadczenia obliczanego proporcjonalnie na podstawie art. 183 tej ustawy. Wysokość świadczenia obliczanego na podstawie tego przepisu obniżyła się do kwoty 3 528,12 zł (obniżenie o 218,17 zł) i ostatecznie organ rentowy podjął wypłatę świadczenia w wysokości ustalonej w trybie art. 183 ustawy emerytalnej.

Sąd Okręgowy uwzględniając odwołanie ubezpieczonego od decyzji z 2 sierpnia 2013 roku uznał, że istota sporu sprowadza się do kwestionowania przez wnioskodawcę prawidłowości dokonanej przez organ rentowy waloryzacji kapitału początkowego. Wskazał przy tym, że kapitał początkowy ustala się, stosownie do art. 173-175 cytowanej ustawy emerytalnej, na dzień 1 stycznia 1999 roku. Kapitał początkowy stanowi zaś odtworzenie składek na ubezpieczenia sprzed wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. przed wprowadzeniem ustawowego obowiązku ewidencjonowania przez ZUS indywidualnych składek każdej osoby podlegającej ubezpieczeniu społecznemu. Kapitał ten ewidencjonowany jest na koncie ubezpieczonego i corocznie waloryzowany, poczynając od 1 czerwca 2000 roku, a następnie każdego 1 czerwca kolejnego roku, według reguł przewidzianych dla waloryzacji składek, a więc przez zastosowanie wskaźnika waloryzacji. Roczny wskaźnik za 2011 rok wynosił 105,18% (obwieszczenie (...) z dnia 11 maja 2012 roku, w sprawie wskaźnika waloryzacji składek na ubezpieczenie emerytalne za 2011 rok, M.P. z 2012 roku, poz. 297). Waloryzacja roczna jest więc mechanizmem przeprowadzanym na indywidualnym koncie ubezpieczonego, który jeszcze nie nabył uprawnień emerytalnych, bądź nie wystąpił o ich ustalenie. Tymczasem organ rentowy wydając decyzję w dniu 2 sierpnia 2013 roku dokonał w stosunku do ubezpieczonego waloryzacji rocznej pomimo, że E. F. nabył już prawo do emerytury, mocą decyzji ZUS z dnia 17 czerwca 2013 roku, poczynając od dnia 1 maja 2013 roku. Wysokość wyliczonej pierwotnie przez organ rentowy emerytura uwzględniała waloryzację kwartalną, zgodnie z jasnym brzmieniem art. 25a ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i dlatego też uzyskana kwota była wyższa (3.746,29 złotych) od kwoty wyliczonej mocą zaskarżonej decyzji (3.528,12 złotych). Waloryzacja kwartalna bowiem dotyczy składek zaewidencjonowanych na koncie po 31 stycznia roku, za który przeprowadzono ostatnią waloryzację roczną. Tym samym w przypadku E. F. istnieje możliwość waloryzacji kwartalnej kapitału początkowego, która jest przeprowadzana tylko w przypadku naliczania emerytury. Formułę tę ustawodawca wprowadził jednorazowo w celu zapewnienia osobom przechodzącym na emeryturę w różnych miesiącach roku, że nie będą wyłączone z waloryzacji te okresy, które nie są objęte waloryzacją roczną. Jest więc oczywiste, że waloryzacja kwartalna nie dotyczy osób, których emerytura zostaje ustalona w czerwcu danego roku, gdyż ich składki i kapitał na dzień 1 czerwca zostały zwaloryzowane wskaźnikiem rocznym, a więc za cały rok poprzedzający ustalenie emerytury. Natomiast jeśli chodzi o osoby przechodzące na emeryturę w maju danego roku, jak to miało miejsce przypadku wnioskodawcy, mają one zwaloryzowane składki za cały poprzedni rok, a to dzięki mechanizmowi waloryzacji kwartalnej, ponieważ w tym przypadku ostatniej waloryzacji kwartalnej dokonuje się za czwarty kwartał poprzedniego roku (art. 25a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.). Podsumowując sąd pierwszej instancji wywiódł, że przepis art. 25 ust. 3 ustawy emerytalnej przewiduje waloryzację kapitału

początkowego zgromadzonego na indywidualnym koncie, a więc przed naliczeniem emerytury, a zaś przepis art. 25a ust. 2 pkt 2 przewiduje waloryzację kwartalną już przy ustalaniu emerytury, zatem są to dwa różne mechanizmy w sytuacjach po sobie następujących. Podniósł, że zasadą jest waloryzacja roczna składek i kapitału początkowego na koncie przypadająca na każdy 1 czerwca, zaś w przypadku przechodzenia na emeryturę w pozostałych miesiącach, w których pozostanie tylko przy ostatniej waloryzacji rocznej skutkowałoby nieobjęciem waloryzacją określonych okresów (podzielonych na kwartały) i ci ubezpieczeni byłiby w sytuacji mniej korzystnej, od osób przechodzących na emeryturę bezpośrednio po waloryzacji w czerwcu, ustawodawca dodatkowo wprowadził waloryzację kwartalną, która oczywiście nie eliminuje wcześniej dokonanej waloryzacji rocznej. Odwołał się tutaj do stanowiska Sądu Apelacyjnego w Łodzi zawartego w wyroku z dnia 13 lutego 2013 roku w sprawie sygn. akt III AUa 757/12, w którym wskazał, że przepis art. 25a ust.2 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w praktyce znajduje zastosowanie do osób przechodzących na emeryturę w czerwcu danego roku (faktycznie Sąd Apelacyjny w Łodzi w tym wyroku uznał, że w sytuacji tu opisanej przepis art. 25a ust.2 pkt 2 nie znajduje zastosowania w praktyce – sprostowanie SA w Ł.), gdyż kapitał początkowy został zwaloryzowany na indywidualnym koncie wskaźnikiem rocznym, stosownie do treści art. 25 ust.3 ustawy i nie ma możliwości zaniechania waloryzacji dokonywanej z mocy przepisu ustawy na dzień 1 czerwca (LEX 1282781). Wyprowadzając z powyższej tezy wniosek a contrario Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy w sposób prawidłowy zastosował wobec ubezpieczonego wskaźniki waloryzacji kwartalnej, wydając decyzję w dniu 16 czerwca 2013 roku, błędnie zaś zastosował roczny wskaźnik waloryzacji w zaskarżonej decyzji, co spowodowało zaniżenie kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego. Takie postępowanie organu rentowego w ocenie sądu pierwszej instancji narusza niewątpliwie przepisy art.25 ust. 3, art. 25 a oraz art.173 ust 6a cytowanej na wstępie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku., zgodnie z którymi w wyniku przeprowadzonej waloryzacji stan konta, a także kapitał początkowy nie mnoga ulec obniżeniu. Nie ma zatem racji organ rentowy, jak to uznał sąd pierwszej instancji, że ustalenie wysokości emerytury na dzień 1 czerwca 2013 roku uzasadniało zmianę sposobu waloryzacji, skoro prawo do emerytury zostało przyznane wnioskodawcy już na dzień 1 maja 2013 roku.

Nie podzielając, zatem argumentacji organu rentowego - Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kp.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał E. F. prawo do emerytury w kwocie 3.746,29 zł.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy oparł na treści art. 98 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości apelacją organu rentowego. Apelacja zarzuciła skarżonemu wyrokowi rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 25 i 25a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.z 2013 r., poz. 1440) przez przyznanie E. F. prawa do emerytury w kwocie 3 746,29 zł, podczas gdy wysokość należnej emerytury wnioskodawcy stanowi kwota 3 528,12 zł.

Powołując się na tak sformułowany zarzut apelacyjny organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy skupił się na wyjaśnianiu na czym polega roczna waloryzacja składek ewidencjonowanych na kontach ubezpieczonych regulowana w art. 25 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a na czym polega waloryzacja kwartalna składek regulowana w art. 25a tej ustawy. Podniósł, że w decyzji z 17 czerwca 2013 roku prawidłowo ustalili wysokość emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 25a powołanej ustawy z uwzględnieniem waloryzacji kwartalnej, gdyż wówczas nie mógł jeszcze przeprowadzić rocznej waloryzacji składek, natomiast w decyzji z 2 sierpnia 2013 roku ustalili wysokość świadczenia na podstawie art. 25 ustawy z uwzględnieniem waloryzacji rocznej przeprowadzonej 1 czerwca każdego roku. Zdaniem organu rentowego w związku z podjęciem wypłaty emerytury dla ubezpieczonego od 1 czerwca 2013 roku należało przy ustalaniu podstawy jego emerytury uwzględnić waloryzację składek zewidencjonowanych na jego koncie do końca maja 2013 roku. Jednocześnie organ rentowy podnosi, że kwartalne wskaźniki za dany rok, w tym przypadku za roku 2012, co zdaniem

organu uszło uwadze Sądu Okręgowego, nie są równoważne z rocznym wskaźnikiem za ten rok. Wynika to z faktu, że waloryzacja kwartalna oraz wskaźnik waloryzacji kwartalnej, o których mowa w art. 25a powołanej ustawy nie odpowiadają definicji waloryzacji składek i wskaźnikowi waloryzacji, o których mowa w art. 25 powołanej ustawy. Z tych względów zdaniem organu rentowego apelacja jest konieczna i zasadna.

Ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje: apelacja jest bezzasadna. Na wstępie zauważyć należy, że sąd pierwszej instancji nie naruszył przepisów art. 25 i 25a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 – j.t. ze zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną, w sposób wskazany w zarzucie apelacji, gdyż żaden z tych przepisów nie określa wysokości emerytury ubezpieczonego. Podstawa obliczania emerytury, a wysokość emerytury to dwie różne kategorie prawne regulowane odrębnymi przepisami. Niewątpliwie spór w przedmiotowej sprawie sprowadza się do wysokości emerytury ubezpieczonego obliczonej według art. 26 ustawy emerytalnej, to jednak istota tego sporu sprowadza się do sposobu obliczania podstawy emerytury, a w szczególności zasad waloryzowania składników tej podstawy przy ustalaniu wysokości emerytury. W tym miejscu od razu wyjaśnić trzeba, że myli się sąd pierwszej instancji sprowadzając spór wyłącznie do sposobu waloryzacji jednego ze składników podstawy, a mianowicie kapitału początkowego.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej(w brzmieniu tego przepisu obowiązującego od 1 lutego 2014 roku) dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 roku podstawę obliczania emerytury, której wysokość ustalana jest według art. 26 tej ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185. Ubezpieczony w przedmiotowej sprawie nabył prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej, a zatem nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego i dlatego jego składki nie były ewidencjonowane na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Podstawę obliczania jego świadczenia stanowią tylko zwaloryzowane składki oraz zwaloryzowany kapitał początkowy z uwzględnieniem przeliczenia, o którym mowa w art. 185 ustawy. Zasady waloryzacji składek ewidencjonowanych na kontach ubezpieczonych począwszy od 1 stycznia 1999 roku, jak i kapitału początkowego ustalonego na ten dzień są takie same. Waloryzację składek ewidencjonowanych przeprowadza się według zasad wynikających z art. 25 ust. 3-5 i art. 25a ustawy, które mają zastosowanie do waloryzowania kapitału początkowego z mocy art. 173 ust. 5 ustawy emerytalnej. Po myśli art. 25 ust. 3 ustawy emerytalnej waloryzację składek przeprowadza się corocznie, od dnia 1 czerwca każdego roku, poczynając od waloryzacji za rok 2000, z uwzględnieniem art. 25a. W wyniku przeprowadzonej waloryzacji stan konta nie może ulec obniżeniu. Natomiast przepis art. 25a ust. 1 tej ustawy stanowi, że przy ustalaniu wysokości emerytury kwota składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu 31 stycznia roku, za który przeprowadzono ostatnią waloryzację, o której mowa w art. 25, jest waloryzowana kwartalnie. Z treści art. 25 ust. 3 i art. 25a ust. 1 ustawy emerytalnej jednoznacznie wynika, że składki są waloryzowane corocznie, a z chwilą ustalania wysokości emerytury przeprowadza się waloryzację kwartalną co do składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu 31 stycznia roku, za który przeprowadzono ostatnią waloryzację, Data 31 stycznia danego roku jest tutaj istotna, gdyż zgodnie z art. 25 ust. 4 waloryzacji podlega kwota składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego na dzień 31 stycznia roku, za który jest przeprowadzana waloryzacja, powiększona o kwoty z tytułu przeprowadzonych waloryzacji. Zatem waloryzacja składek za dany rok obejmuje składki zgromadzone od 1 lutego poprzedniego roku do 31 stycznia bieżącego roku. Stąd też błędne jest zarówno stanowisko sądu pierwszej instancji, jak i organu rentowego, że waloryzacja składek za dany rok obejmuje składki do końca maja roku za który przeprowadzana jest waloryzacja. Twierdzenie, że waloryzacja roczna przeprowadzana na dzień 1 czerwca danego roku obejmuje składki zewidencjonowane do maja tego roku nie znajduje oparcia w treści art. 25 ust. 3 i 4 ustawy emerytalnej. Składki z ostatnich 5 miesięcy poprzedzających waloryzację roczną pozostają na koncie w nominalnej ich wysokości. Podlegają

one waloryzacji dopiero przy przeprowadzanej kolejnej waloryzacji rocznej. Podobnie przy waloryzacji kwartalnej, o której mowa w art. 25a ustawy nie waloryzuje się składek z okresu co najmniej 5 miesięcy poprzedzających ustalenie prawa do emerytury (art. 25a ust. 2 i ust. 3). Przy czym zgodzić się tutaj należy z sądem pierwszej instancji, że waloryzację kwartalną uruchamia się w momencie ustalania wysokości emerytury. Przy ustalaniu wysokości emerytury waloryzację kwartalną przeprowadza się według art. 25a ust. 2-4 tej ustawy, przy uwzględnieniu wskaźnika waloryzacji kwartalnej określonego w ustępie 5 art. 25a, mogącego różnić się istotnie od wskaźnika waloryzacji rocznej wskazanego w art. 25 ust. 6 ustawy. Dlatego też zastosowanie rocznego wskaźnika w miejsce kwartalnych i odwrotnie może w istotny sposób wpłynąć na wysokość obliczenia podstawy emerytury, tak jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Dlatego też powołane przepisy wymagają głębszej analizy przeprowadzonej na przykładach praktycznego ich zastosowania.

Przy gramatycznej wykładni art. 25a ust. 1 i ust. 2 dla osób przechodzących na emeryturę w pierwszym kwartale 2013 roku, to jest od stycznia do końca marca przeprowadza się waloryzację kwartalną do składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego od 1 lutego 2012 roku do pierwszego miesiąca trzeciego kwartału, to jest do końca lipca 2012 roku, gdyż jak to wynika z ustępu 1 art. 25a ustawy waloryzacji kwartalnej podlegają składki zewidencjonowane po 31 stycznia roku, za który przeprowadzono ostatnią waloryzację, o której mowa w art. 25, a po myśli art. 25a ust. 2 pkt 1 ostatniej waloryzacji kwartalnej dokonuje się za trzeci kwartał poprzedniego roku, przy czym waloryzacji podlegają składki zgromadzone na ostatni dzień miesiąca danego kwartału (art. 25a ust. 3). Przy stosowaniu art. 25a ust. 1 i ust. 2 pkt 1 sposób waloryzowania składek (także kapitału początkowego) nie budzi żadnych wątpliwości. Problemy zaczynają się przy stosowaniu art. 25a ust.1 i ust.2 pkt 2 i 3. Otóż dla osób przechodzących na emeryturę w drugim kwartale, to jest od kwietnia do czerwca ostatniej waloryzacji kwartalnej dokonuje się do składek zewidencjonowanych od 1 lutego 2012 roku do końca października 2012 roku – ostatnia waloryzacja na koniec pierwszego miesiąca czwartego kwartału. Przy czym problematyczne może się okazać stosowanie waloryzacji kwartalnej dla osób, które przechodzą na emeryturę w ostatnim miesiącu drugiego kwartału, to jest w czerwcu po przeprowadzonej waloryzacji rocznej, o której mowa art. 25 ust. 3 i 4, bowiem wówczas wykładnia literalna cytowanych przepisów prowadzi do wniosku, że nie ma składek na koncie ubezpieczonego, które mogłyby być waloryzowane kwartalnie. Dla tych osób składki zewidencjonowane do końca stycznia 2013 roku zostały objęte waloryzacją roczną. Stosując literalną wykładnię omawianych przepisów Sąd Apelacyjny w Łodzi, w innym składzie, w sprawie III AUa 757/12 (LEX 122781) stanął na stanowisku, że przepis art. 25a ust. 2 pkt 2 ustawy nie ma zastosowania do osób przechodzących na emeryturę od 1 czerwca danego roku. Pogląd ten wydaje się logiczny i prawidłowo wywiedziony z treści cytowanych przepisów. To jednak przy dalszej analizie art. 25a ust. 2 , przyjęcie takiego stanowiska i argumentacji Sądu Apelacyjnego w powołanej wyżej sprawie III AUa 757/12 prowadzi do wniosku, że dla osób przechodzących na emeryturę w trzecim kwartale 2013 roku, to jest od lipca do września tego roku, praktycznie przepis art. 25a ust. 2 pkt 3 również nie ma zastosowania i jest przepisem martwym. W myśl art. 25 ust.2 pkt 3 ostatniej waloryzacji kwartalnej dokonuje się za pierwszy kwartał danego roku, a waloryzacji podlega kwota składek zewidencjonowanych na ostatni dzień pierwszego miesiąca kwartału, a zatem w tym przypadku, przy stosowaniu wykładni językowej, chodzi o kwotę składek zgromadzonych na dzień 31 stycznia 2013 roku. Składki zgromadzone na dzień 31 stycznia 2013 roku dla osób przechodzących na emeryturę od lipca do końca września 2013 roku zostały już objęte waloryzacją roczną przeprowadzoną 1 czerwca 2013 roku, a przy tym przypomnieć trzeba, że zgodnie z art. 25a ust. 1 waloryzacji kwartalnej podlega kwota składek zewidencjonowanych po 31 stycznia, za który przeprowadzono ostatnią waloryzację. Dlatego też w praktyce wykładnia językowa prowadzi tutaj do wniosków sprzecznych z treścią przepisu, który przy ustalaniu wysokości emerytury nakazuje przeprowadzanie waloryzacji kwartalnej, a nadto przewiduje kilka waloryzacji kwartalnych skoro używa się w nim zwrotu „ostatniej kwartalnej waloryzacji składek dokonuje się za pierwszy kwartał danego roku”. Norma, która przy stosowaniu wykładni językowej w praktyce prowadzi do wniosków sprzecznych z jej treścią, bowiem wyłączających jej stosowanie jest nielogiczna jako sama w sobie sprzeczna. Dlatego też zakładając, że ustawodawca jest racjonalny i nie tworzy martwych przepisów, a odmienne założenie jest niedopuszczalne, należy poszukiwać tutaj innej niż tylko językowej wykładni art. 25a ust. 2 w związku z ustępem 1 art. 25a, nadającej racjonalny sens tym przepisom. Funkcjonalna wykładnia art. 25a ust.1 w związku z art. 25a ust.2 i 3 ustawy emerytalnej prowadzi do wniosku, że przy ustalaniu prawa do emerytury w danym roku pomija się waloryzację roczną przeprowadzoną 1 czerwca za ten roku, obliczając podstawę emerytury wyłącznie

przy zastosowaniu wskaźników waloryzacji kwartalnych, o których mowa w art. 25a ustawy. Użyte w art. 25a ust. 1 tej ustawy sformułowanie „kwota składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu 31 stycznia roku, za który przeprowadzono ostatnia waloryzację, o której mowa w art. 25” odnosi się do waloryzacji rocznej przeprowadzonej za rok poprzedzający ustalenie prawa i wysokości emerytury. Za taką wykładnią tych przepisów przemawia również art. 25 ust.3 ustawy emerytalnej przewidujący coroczną waloryzację składek, z uwzględnieniem art. 25a. Uwzględniając przepisy art. 25a ustawy emerytalnej należy przyjąć, że przy ustalaniu wysokości emerytury przeprowadza się wyłącznie waloryzację kwartalną, to jest z pominięciem bieżącej waloryzacji rocznej.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy prawidłowo obliczył wysokość emerytury ubezpieczonego w decyzji z 17 czerwca 2013 roku. Decyzja ta jest prawomocna i niekwestionowana przez żadną ze stron. Co więcej organ rentowy przyznaje, że w tej decyzji prawidłowo obliczył wysokość świadczenia według stanu na maj 2013 roku. Dlatego też w decyzji o podjęciu wypłaty emerytury od czerwca 2013 roku winien jedynie przeliczyć wysokość świadczenia poprzez doliczenie do podstawy nominalnej wartości składki zewidencjonowanej na koncie ubezpieczonego za czerwiec 2013 roku, a następnie ponownie obliczyć wysokość świadczenia zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej. Składka za czerwiec 2013 roku nie podlegała waloryzacji, bo jak już to wykazano wyżej składki z ostatnich kilku miesięcy poprzedzających przejście na emeryturę nie podlegają waloryzacji kwartalnej, a tym bardziej waloryzacji rocznej. W tym przypadku, zgodnie z art. 25a ust.2 ustawy emerytalnej ostatniej waloryzacji kwartalnej dokonuje się za czwarty kwartał poprzedniego roku.

Mając na uwadze powyższe apelacja organu rentowego, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sędziowie: Przewodniczący: